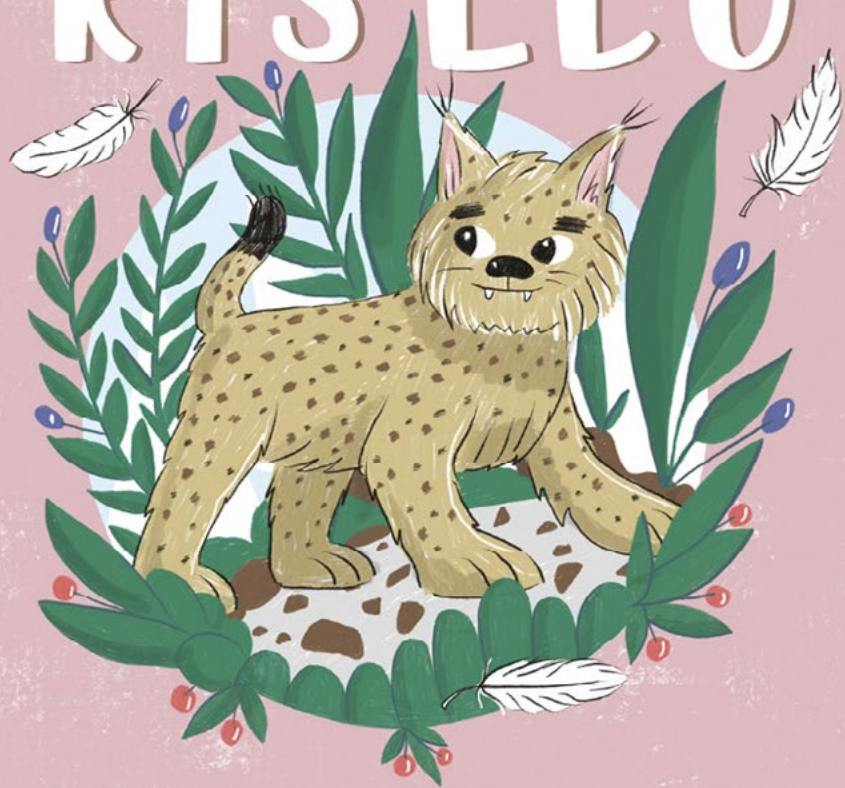

záchranná stanica
RYS LEO

Zuzana Štelbaská
Ilustrovala Lucia Zednikovičová

Albatros

Záchranná stanica

Rys Leo

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Zuzana Štelbaská
Záchranná stanica: Rys Leo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

RYS LEO

záchranná stanica

RYS LEO

podľa skutočnej udalosti

Zuzana Štelbaská

Ilustrovala Lucia Zednikovičová

Albatros

Zlodej slielok

Hore na Kysuciach bývajú septembrové rána svieže ako na začiatku zimy. V Starej Bystrici navyše často sadala aj hustá hmla. Namiesto rozprávkového výhľadu na okolité lesy tak mali obyvatelia zakaždým skôr pocit, že sa prebúdzajú do mystického hororu.

Babka Chmúrová, guľatučká a ohnutá ako vrba, si ešte v spálni prehodila cez plecia hrubú šatku. Obula si krpce a chlipla zo studeného čaju. Nasledovalo hlasné HAPČÍÍÍ!

„Bodaj ťa šlak trafel,“ zahrešila babka. „Nádcha v lete. Gdo to kedy videl,“ dudrala. Z vrecka vybrala zhúžvanú vreckovku. Zatrúbila do nej ako africká slonica.

Oprela sa o palicu, odšuchtala sa do kuchyne, vyliala starý čaj a dala variť nový. Rozkrojila žemľu, natrela ju maslom a navrch si riadne dopriala do-

máceho slivkového džemu. Hotové raňajky položila na stôl, ale nesadla si k nim. Najprv sa šla postarať o zvieratá.

„Nááá pi-pi-pi-pi-pi,“ volala už z diaľky na sliepky. Bola zvyknutá, že sliepočky jej okamžite odzdravia. Dnes ráno sa však zvnútra neozývali žiadne hlasy. „Nááá čip-čip-čip!“ zavolala babka hlasnejšie. No i tak sa z kurína ozývalo jediné – ticho.

„Na či ste šecke skapali, či čo?“ spýtala sa babka sliepok, keď otvárala drevené dvierka. Nadýchla sa prievanu a znova hromovo kýchla – HAPČÍÍÍ!

Ako blesk z jasného neba vybehlo z tmavého kurína akési zviera. V papuli držalo sliepku a narazilo babke do nohy.

„Čertisko!“ zvriskla babka. Horko-ťažko sa otočila, no zlodej sliepok zmizol kdesi za rohom.

O chvíľu už babka Chmúrová búchala u suseda Litvu. Celá Stará Bystrica poznala ich príbeh z mladosti. Kedysi boli do seba zaľúbení až po uši. Lenže mladý a statný sused Litva sa raz nevrátil z dovolenky a ostal žiť v Nemecku. Volal vtedy vychýrenú krásavicu Chmúrovú k sebe. Bála sa odísť. A tak sa Litva oženil s inou a babka preňho odvtedy nemala pekné slovo.

Keď ovdoval, dedo Litva sa na starobu vrátil do Starej Bystrice. Usadil sa v rodnom dome vedľa babky Chmúrovej. Ešte len vtedy sa začal riadny cirkus. Hocičo sa u nej na dvore stalo, všetko dávala za vinu susedovi Litvovi.

„Otváraj, ty krpec starý,“ hromžila. „Viem, že si neni hluchý,“ búchala mu na bránu.

Z kuchynského okna sa vyklonila plešatá hlava s mohutnou sivou bradou. „Dobré ráno, moja milovaná susedka,“ zvolal dedo Litva. „Čo dobrého mi nesieš?“

„Tá tvoja líška mi chodí na kury,“ zamávala naňho palicou. „Ešte raz hu tu zazrem a polámem jej paprče!“

„Aká líška, starká moja?“ dvihol ruky dedo Litva.

„Len sa netvár, že nič o tem nevieš! Dovliekol si hu bohvie odkaje a teraz mi žere kury,“ nedala sa babka.

„Ak myslíš moju Ťapku, tak to nie je žiadna líška. Je to obyčajný psík z útulku,“ bránil sa dedo.

Babka Chmúrová zabúchala palicou o zem. „Je to líška a dnes ráno mi zebrala kuru. Videla som to na tyto oči! Vybehla z kurína s kuru v papuli a rovno migaj ku tebe do dvora. Už aj mi hu daj nazad!“

Dedo Litva zmizol z okna. Chvíľu sa z izby ozýval hrmot a tlmený hlas. Potom sa otvorili vchodové dvere. Vyšiel z nich dedo s malým ryšavým psíkom v náručí. Ťapka bola ešte ospalá. Žmúrila a ledva vrtela tenkým chvostíkom.

„Nože si ju obzri,“ zdvihol dedo Ťapku babke až pred tvár. „Ťapka sa podobá na všeličo. Po rannej prechádzke býva taká zježená, že pripomína kefu na topánky. Inokedy, keď zmokne, vyzerá ako špáradlo. A teraz, keď som ju zobral rovno z vankúša, je hebká ako obláčik. Ale líška? To mi veru ani raz nenapadlo.“

Babka si obzerala psíka. I keď už vedela, že dedo Litva má pravdu, mala sto chutí vykriknúť, že naš-

la zlodeja. Vtedy Ťapka babke oblizla nos. Dokonca sa jej zazdalo, že sa na ňu psík usmial. „Ukáž, či nemáš perie v papuli,“ zadudrala babka. Poobzerala si Ťapku z každej strany. Nikde nemala ani len najmenšie páperie.

„Moja Ťapka ti naozaj spiecky nekradne,“ povedal dedo Litva mierne. „Ak mi dovoľíš pozrieť sa ti na kurín, rád by som ti pomohol.“

„Ešče to tak,“ odula sa babka Chmúrová. Otočila sa dedovi chrbtom a drobnými krôčikmi sa šuchtala späť domov.

Zločin za bieleho dňa

Kým sa babka dovliekla od suseda späť do kuchyne, slnko už bolo vysoko. Po rannej hmle nebolo ani stopy. Stará Bystrica zaliata letným slnkom žiarila ako drahokam medzi fatranskými kopcami. Lenže babka Chmúrová nemala náladu na rozjímanie.

Konečne si sadla k prichystaným raňajkám. Čaj jej medzitým vychladol. V slivkovom džeme našla uviaznutú muchu. Nazlostená si uvarila kávu a namiesto cukru do nej nasypala soľ.

„Bodaj ťa parom vzal,“ vyplula odporný nápoj rovno na dlážku. Ku všetkej smole musela ešte s boľavým chrbtom utierať podlahu. „Jak to nebol starého pes,“ dumala, „isto mi kury bere jeho mačka. Bachratá je z toho, jaká je prežratá,“ hundrala si zlostne popod nos. „Aj veľiká je dosť, aby kuru zebrała.“